



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

Žalobce X, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2025, č. j. OAM-952/ZA-ZA11-P09-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2025, č. j. OAM-952/ZA-ZA11-P09-2024, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2025, č. j. OAM-952/ZA-ZA11-P09-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že se žalovaný zcela neadekvátně vypořádal s uplatněnou argumentací ohledně pronásledování. O mezinárodní ochranu žádal z důvodu obav z návratu na Kubu. Žalobce nesouhlasí s režimem, který v jeho domovské zemi panuje, dával tento odpor veřejně najevo a byl za to postihován tamní policií, předvoláván na výslechy

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a bezdůvodně zadržován v cele po dobu až několika dnů bez vody. Před odjezdem byl nucen se skrývat mimo své bydliště. Po návratu do vlasti mu hrozí pronásledování i jako neúspěšnému žadateli o azyl. Jsou tu i zdravotní důvody, jelikož trpí astmatem a léky na tuto nemoc nejsou na Kubě dostupné.

3. Dále žalovanému vytkl, že žalovaný nevěrohodnost v jeho výpovědích při prvním a doplňujícím pohovoru dovedl z dílčích nesrovnalostí, a nesoustředil se na porovnání žalobcovy výpovědi se zprávami o zemi původu. Pochyboval i o autenticitě doložených dokumentů, ale nedal žalobci žádný prostor k vysvětlení. Nevěrohodnost lze přitom podle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) dovést pouze v případě zásadních nesrovnalostí. Uvedl též jejich přehled, má za to, že buď o rozpor vůbec nejde, nebo je zcela marginální. K předložené lékařské zprávě uvedl, že je pravá, rozdílný závěr lze vysvětlit tím, že mezi vyšetřením na základě tohoto dokumentu a examínací provedenou žalovaným je dvouletý interval, kdy došlo k zahojení některých zranění. Žalovaný dále uvedl, že jde (spolu s předvoláním na policii) o dokumenty pozměněné, nedal však žalobci možnost se k takové úvaze vyjádřit. Vytkl též pozdní dodání listin, aniž vzal v úvahu, že jejich doprava z Kuby může nějaký čas zabrat. Nezjistil tak skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
4. Má za to, že podaná žádost není účelová, a to i když nebyla podána ihned po příjezdu do Česka, ale až po dvou měsících, kdy mu končila platnost víza. Jde již o skoro „nepostradatelnou“ pasáž každého zamítavého rozhodnutí žalovaného. Neexistuje povinnost požádat o mezinárodní ochranu, jakmile je to možné. Žalobce vycestoval na radu svého dědečka, občana ČR, který mu v opuštění domovské země pomohl. Byla to pro něj jediná možnost, jak tak učinit legálně, a z jeho výpovědi je zřejmé, že útěk byl jeho plánem od počátku. Odvolal se na judikaturu NSS, podle níž i snaha o legalizaci pobytu sama o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti, navíc jedním ze smyslů těchto institutů je i umožnit setrvání na území v souladu se zákony. Žalobce svůj pobyt nelegalizoval dodatečně, ale ještě před vypršením doby, na niž mu bylo vízum uděleno.
5. K výtce, že vycestoval z Kuby bez obtíží a regulérně, což označil rovněž za „tradiční“ výtku žalovaného, uvedl, že to, že se mu podařilo vycestovat, aniž by mu v tom úřady státu původu zabránily, ještě neznamená, že pronásledování doma nečelí. Cestovní doklad získal již dříve, vízum mu udělilo Česko, nikoliv Kuba. Nejde o nesrovnalost, takové vysvětlení lze považovat za zcela logické.
6. Žalovaný se při hodnocení možných problémů po návratu do vlasti dále odkázal na zprávu o zemi původu z pera ministerstva zahraničí s tím, že není důvod, aby bezpečnostní složky domovské země jevily o žalobce zájem. Tento dokument přitom uvádí, že případné postihy ze strany kubánských orgánů jsou nepředvídatelné, jsou známy případy, kdy byla neúspěšným žadatelům o azyl po jejich návratu uložena vysoká pokuta. Je tedy zjevné, že postihy existují, jsou nevyzpytatelné a mají arbitrární povahu. Nelze vyloučit, že by dopadly i na žalobce. Závěr, že mu nehrozí, jelikož není známým aktivistou, nemá oporu ve spise. Zpráva naopak jeho výpověď podporuje. Uzavřel, že jsou podle něj ze všech výše uvedených důvodů splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, nebo doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) téhož předpisu.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný shrnul průběh dosavadního správního řízení a obsah žaloby. Uvedl, že si stojí za tím, že žalobce vypovídal nekonzistentně a v jeho výpovědích jsou zásadní rozpory. Při tom

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

mu dal příležitost je vyjasnit při dvou pohovorech. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uspokojivě zdůvodněno, proč žalovaný tyto rozpory považoval za zásadní. Má za to, že bezproblémové vycestování a úvaha, že žalobci v zemi původu nebezpečí nehrozí, spolu souvisí. Dále uvedl že žalobci bylo uspokojivě vysvětleno, proč měl podat žádost o mezinárodní ochranu ještě před uplynutím platnosti víza. Žalobce dal svým přístupem najevo, že účelem žádosti je prodloužit si pobyt. Pokud by byl žalobce skutečně vystaven azylově relevantnímu nebezpečí, řešil by tuto otázku naléhavěji. Závěr, že po návratu bude čelit problémům, nemá v příslušné zprávě o zemi původu oporu. Žalobci ve vlasti azylově relevantní nebezpečí nehrozí, a má svou pobytovou situaci řešit skrze zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
9. Dne 21. 7. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Údaje k ní poskytl dne 24. 7. 2024. Uvedl, že se narodil v X na Kubě, naposledy bydlel tamtéž s babičkou, dědečka má v ČR, každý rok je asi dvakrát nebo třikrát navštěvuje v domovské zemi. Letěl z X do F., poté pokračoval do ČR autem s tímto příbuzným, na území vstoupil dne 25. 7. 2024. Měl vízum za účelem pozvání, platné od tohoto dne do 22. 7. 2024. Je národnosti kubánské, dorozumí se španělsky. Vyznává katolické křesťanství. Je svobodný, děti nemá. Dále zmínil, že má astma. Občas má problémy s dýcháním, když je nervózní nebo během zimy, ale jinak má nemoc „pod kontrolou“. Léky běžně neužívá, má je ale u sebe pro případ, že by se mu přitížilo. Jiné zdravotní problémy neudal. V roce 2023 se zúčastnil asi tří protestních akcí proti kubánské vládě. Nikdy nebyl trestně stíhán ani odsouzen, pouze kontrolován okrskovým ředitelem policie, jako všichni. O mezinárodní ochranu žádá poprvé, z politických důvodů, v zemi původu nelze studovat ani pracovat. Na Kubě boxoval, i když ne profesionálně, ředitel sektoru jej neustále kontroloval, tak sportu nechal. Nemohl kvůli těmto prověrkám ani vycházet na ulici. Má v domovském státě mnoho přátel, kteří se 11. 7. 2021 účastnili protestů proti vládě, někteří jsou věznění, jiní se ztratili. Obává se, že také skončí ve vězení, jelikož se s nimi přátelil. V roce 2023 šel také protestovat, aby byli propuštěni na svobodu.
10. Pohovor k žádosti byl s žalobcem proveden dne 24. 7. 2024 ve španělštině, za účasti tlumočnice. Při něm sdělil, že chtěl opustit Kubu od doby, kdy byli zatčeni jeho kamarádi v roce 2021, nicméně neměl možnost odcestovat. Jeho dědeček jej uklidňoval, že „tento problém vyřeší“. Nechtěl zůstat ve státě, kde utlačují mladé lidi. Policie jej nenechávala na pokoji poté, co zatkla jeho kamarády. Protestovali za svobodnou Kubu, tato složka zasáhla, strkala je a zbila, kamarádi se bránili a následně byli obviněni ze tří trestných činů. Nenechali bez povšimnutí ani žalobce, přicházeli k němu domů bezdůvodně, dělali domovní prohlídku nebo byl každý týden vyzýván k dostavení se na služebnu. Z toho důvodu byl nucen nechat sportu. Byl předvoláván v době tréninků. Jednoho dne byl po nedostavení se zadržen a umístěn do cely. Když mu děda přivezl z ČR boty, chtěli všichni vědět, jak k nim přišel. Tento koloběh se spustil, když byli zatčeni jeho kamarádi. Předvolávat jej začali po roce od jejich zadržení, v polovině roku 2022. Ředitel okrskového sektoru chodil k nim domů osobně. Tyto dokumenty doloží. Ptali se jej, co dělá, kde pracuje, nabízeli mu spolupráci. Když odmítl, tak se situace zhoršila. Když se ptal, proč ještě nepropustili jeho kamarády, tak byl sám uvězněn na tři dny a bit. Měl jizvy na hlavě, podlitiny a rozbitá ústa. Aby to neviděla jeho babička, byl odvezen na dva až tři týdny do jiného města. Chtěl je žalovat, vyhrožovali

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

mu, má i lékařské zprávy, které doloží. Bili jej dřevěným obuškem. Pohovory trvaly asi půl hodiny, jednou hodinu, když byl zavřen do cely a zbit. Tento incident nastal v září 2023, poté se rok skrýval, měl strach, že skončí ve vězení nebo zmizí. K této události došlo na policejní stanici, po dotazu na kamarády přišli jiní policisté, kteří se těchto činů na žalobci dopustili. Byl odvezen do nějakého tábora poblíž X, přesné místo nezná. Po propuštění se schovával tomto městě na jiné adrese spolu s babičkou. Nejprve jej v novém bydlišti nikdo nehledal, následně mu začala přicházet předvolání i tam. Babička tam stále žije, policisté jí řekli, že žalobce skončí ve vězení, pokud se vrátí. Před odjezdem již nikam nechodil, přestože byl poslední měsíc obesílán. Vízum si vyřídil v květnu 2024, dědeček mu poslal pozvání, pobytové oprávnění získal téměř ihned. S odcestováním problémy neměl, když policie vidí vízum, nechají člověka být, jen chtějí vědět, kdy se vrátí, aby jej mohli poslat do vězení. Neví, proč se mu toto nepříhodilo ještě před cestou. Tato složka má zároveň povědomí, že je dědeček v zahraničí. Tento příbuzný je český občan a kubánské státní příslušnosti se vzdal, jako turista problémy nemá. On je při vycestování též nepociťoval, nemají se, jak dozvědět, že má vízum. Jeho protirežimní aktivity nebyly skupinové, šlo pouze osobní vyjádření odporu, nejprve řediteli sektoru (okrsku policie), podruhé hlídkujícím policistům, kteří přišli k němu domů a udeřili jeho přítelkyni, poslední protest se odehrál při incidentu s celou. Velkých akcí se neúčastnil, jejich účastníci mizí beze stopy. Incident s partnerkou se odehrál asi v červenci či srpnu 2023, řekla policistům, ať jej nechají být, oni ji udeřili. Když to žalobce viděl, vyšel ven. Nasadili jí pouta, přestože jí bylo v té době pouze sedmnáct let. Odvedli ji na stanici, proběhl soud a byla jí uložena pokuta. Na policii nemá smysl si stěžovat, nic by se nevyřešilo, tato složka je mocná a „má vždy pravdu“. Situaci vnitřním přesídlením řešit nelze, možná by měl půl roku pokoj, ale zase by jej našli. Babička problémy nemá. Léčba je na Kubě dostupná omezeně, přípravky je třeba shánět s velkým úsilím, v lékárnách běžně dostupné nejsou. Nemoc mu byla diagnostikována ještě jako dítěti, i děda má astma, nyní je žalobcův stav relativně dobrý, u lékaře nebyl již dlouho, pomůže si sám. Na Kubě měl ještě problémy související s nedostatkem jídla, pitné vody, elektřiny, přišly i záplavy, což se ale týká běžného života a prostředí tam. Babičku informovali, že vědí o žalobcově vycestování, po návratu bude uvězněn nebo zmizí. Problémy měl pouze s okrskovou policií v jeho městské části, nicméně pokud by se přestěhoval, kontaktovali by příslušný orgán podle nového místa bydliště. V ČR má dědečka, chce tu zůstat a studovat, to na Kubě nemohl, vědomosti tam nabyté „nestojí za nic“. Závěrem nechtěl nic dodat, práva zpětného přetlumočení pohovoru nevyužil, za účelem doložení předvolání a lékařské zprávy mu byla stanovena lhůta do 7. 8. 2024.

11. Žalovaný dne 24. 7. 2024 požádal o vyjádření zdravotnické zařízení v Příjímacím středisku Zastávka, kde žalovaný požádal o mezinárodní ochranu. Dne 26. 7. 2024 zaslalo toto zařízení odpověď podepsanou MUDr. Miroslavem Konečným, podle níž žalobce během pobytu žádné problémy neuváděl, nebylo provedeno žádné speciální zdravotní vyšetření, předepsána léčba či léky, a ani další okolnosti týkající se zdravotního stavu mu nejsou známy.
12. Dne 9. 12. 2024 byl se žalobcem proveden doplňující pohovor za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Při něm žalobce uvedl, že žádá zejména kvůli problémům s tamní policií, a dále kvůli nedobré ekonomické situaci ve vlasti. Je sportovec, konkrétně boxer, vláda by jej měla podporovat, ale nečinila tak. Mládež nemá na Kubě žádné příležitosti, probíhá hodně protestů proti vládě, jejich účastníci poté mizí. Když se dotázal, co se stalo jeho kamarádům, začaly i jeho problémy. Na policii byl předvoláván přibližně třikrát ročně, ničeho se nedopustil. Obtěžovalo jej to, babička byla vyděšená. Tato příbuzná mu řekla, že pokud se vrátí, bude mít vážné potíže, může se stát, že zmizí, řekla jí to policie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Na dotaz, proč při minulém pohovoru tvrdil, že byl předvoláván každý týden, odpověděl, že chtěl prostě říct, že se tak dělo často. Byl též konfrontován s tvrzením, že nezaslal podklady, na což odvětil, že tak učinil již před několika měsíci na adresu e-mailovou adresu žalovaného. Byl proto poučen, aby tak učinil ještě jednou. Lékařskou zprávu nemohl najít, poprosí o pomoc babičku. V obou případech mu byla stanovena lhůta. O mezinárodní ochranu požádal asi pět dní před vypršením platnosti víza na radu svého dědečka, který je českým občanem. Byl konfrontován s rozporem ve výpovědi spočívajícím v tom, že mu na novou adresu začala chodit předvolání, nicméně později uvedl, že nebyl uvězněn, jelikož policie asi nevěděla, kde je. K tomu zmínil, že jej nemohli zatknout, protože neměli důvod, je nicméně pravda, že změnil adresu, tudíž nevěděli, kde je. Přišel jen jeden dopis po jeho odjezdu z ČR, ví to od babičky, s níž je několikrát týdně v kontaktu. Dále žádal žalovaný vysvětlit, jak je možné, že by šel do vězení, nyní policie ví, že vycestoval, když posléze uvedl, že pokud má člověk vízum, nechá jej tato složka na pokoji. Zmínil, že mu chtěla policie prokázat nějakou nezákonnou činnost, což se jí ale nepovedlo, a museli jej nechat odjet. Po návratu však zmizí a jeho rodina se nikdy nedozví, co se stalo. Myslí, že se policie o žádosti dozví, jelikož bude mít v pase propadlé vízum. Závěrem uvedl, že má na Kubě nezletilou dceru ve věku šesti let, žijící se svou matkou. V Zastávce toto nesdělil, nenese jeho jméno, ale biologicky je jeho dítětem. Slíbil, že se pokusí najít všechny potřebné podklady, práva zpětného přetlumočení pohovoru nevyužil, pouze si pořídil fotokopii protokolu o pohovoru.

13. Žalovaný si za účelem posouzení žádosti opatřil několik zpráv o zemi původu, konkrétně Informaci MZV ČR, č. j. 103878-6/2024-MZV/LPTP – Kuba – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 12. 3. 2024, Informaci Ministerstva zahraničních věcí USA – Kuba – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2023, překlad vybraných částí, ze dne 12. 4. 2024, přeložené 17. 5. 2024, a Informaci OAMP – Kuba – Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 2. 12. 2024.
14. Dne 14. 1. 2025 proběhlo seznámení s podklady pro rozhodnutí. K tomuto úkonu se žalobce dostavil, s dokumenty založenými ve správním spise se seznámil, další skutečnosti uvést nechtěl, navrhl doplnění podkladů předvoláními na policii, které se mu povedlo již získat. Za tím účelem mu žalovaný stanovil lhůtu do 21. 1. 2025. Dne 22. 1. 2025 žalovanému doložil celkem pět fotokopii listin, z nichž čtyři jsou předvolání z různých dnů (pozn. soudu překladatel přeložil pouze dokumenty ze dne 4. 10. 2021, 5. 7. 2022 a 4. 4. 2024). Z předložené lékařské zprávy psané rukou plyne, že žalobce byl dne 10. 2. 2022 nalezen s traumatickým zraněním mozku, byl proveden blíže neurčitelný zákrok (patrně sešití rány) s tím, že stehy mají být odstraněny za 7 až 10 dnů, byla mu předepsána analgetika, antipyretika a blíže neurčitelné (nečitelný text) přípravky či masti. Dne 17. 2. 2022 došlo k „uzavření případu“, žalobce se cítil dobře, byly mu odstraněny stehy.
15. Dne 24. 2. 2025 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Za důvod žádosti jsou v rozhodnutí označeny problémy s kubánskou policií a ekonomická situace v zemi původu. Dále uvedl, že doloženou lékařskou zprávu jako podklad nepoužil, a to pro rozpor s vyjádřením lékaře z pobytového střediska a měl jej za nevěrohodný, jelikož byl psaný rukou a byla na něm nečitelná razítka. V případě předvolání měl „zásadní pochybnost“ o autenticitě dokumentů, jelikož jsou v textu vynechané části, kam byly určité informace dopsány rukou. Neodpovídá datum uvedené od kubánské revoluce ani obvod, který měl být podle informací sdělených

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žadatelem místně příslušný. Uvedené listiny tedy považoval za falešné a doložené pozdě, jelikož byla žalobci několikrát stanovena lhůta na jejich doložení. Žalobce nebyl v zemi původu politicky aktivní azylově relevantním způsobem, neúčastnil se demonstrací, vždy se jednalo o jeho „osobní protest“. Nebyl z ničeho obviněn, natož odsouzen. Kubánské orgány o něj nejeví zájem, pokud jej nechaly bez problému vycestovat. Je přesvědčen o naprosté nevěrohodnosti žalobce a účelovosti. Žalobce demonstrace označuje za osobní protest. Nebyl předvoláván každý týden, ale několikrát do roka. Doložené dokumenty jsou padělané, žalovaný se odkázal na výše uvedenou argumentaci. Dále poukázal na rozpory ohledně doručování předvolání na novou adresu a vycestování. Žalovaný si je vědom nepříznivé ekonomické situace v zemi původu, nicméně ta sama o sobě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Není ani pravděpodobné, že by o žalobce měly zájem kubánské složky při návratu. Nelze mít ani za to, že by se žalobce důvodně obával pronásledování. Azyl podle § 12 zákona o azylu mu tedy udělen nebyl. Dále se žalovaný zabýval jeho sociální, ekonomickou a rodinnou situací, zjistil, že onemocnění žalobce neomezuje a dokáže jej zmírňovat bez lékařské pomoci, dokázal nashromáždit dostatečné prostředky na cestu do Evropy a postarat se o sebe, žádné konkrétní ekonomické těžkosti tvrzeny nebyly. Nebyl tu tedy důvod zvláštního zřetele hodný, který je třeba pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Doplnkovou ochranu podle § 14a téhož zákona tak žalovaný neudělil rovněž. Na Kubě sice lze uložit trest smrti, avšak platí defacto moratorium na jeho výkon, a tato sankce nebo poprava tak žalobci v případě návratu nehrozí. S poukazem na výše uvedenou argumentaci týkající se udělení azylu poté žalovaný dovodil, že žalobce nebude mučen, ponižován či s ním nebude jinak nelidsky zacházeno. V domovském státě neprobíhá vnitřní ani vnější ozbrojený konflikt. Nebylo zároveň zjištěno, že by žalobce byl příbuzným osoby mezinárodní ochranu požívající, azyl nebo doplňková ochrana podle § 13, resp. § 14b zákona o azylu tak uděleny též nebyly.

V. Hodnocení věci soudem

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
17. Soud ve věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky. Žalobce se v poskytnuté lhůtě nevyjádřil, žalovaný ve svém vyjádření jeho nařízení nepožadoval.
18. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
19. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě,*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

20. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu za *vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
21. Žalobce namítal, že se žalovaný zcela neadekvátně vypořádal s uplatněnou argumentací ohledně pronásledování. S tím souvisí i další žalobní námitka, podle níž žalovaný nevěrohodnost v žalobcových výpovědích při prvním a doplňujícím pohovoru dovodil z dílčích nesrovnalostí, a nesoustředil se na porovnání žalobcovy výpovědi se zprávami o zemi původu. Žalobce rovněž vyjádřil nesouhlas s hodnocením jím předložených listin jako nevěrohodných, resp. padělaných.
22. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu lze pronásledování chápat jako jednání, které vede k porušení neomezitelných lidských práv (například zákaz mučení, zákaz otroctví, právo na právní subjektivitu), ale také souběh různých opatření, jež by sama o sobě nebyla pronásledováním, ale ve svém souhrnu jsou natolik závažná jako zásah do těchto práv. Tehdy se jedná o tzv. „pronásledování na kumulativním základě“ (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009-98, nebo ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). K tomu soud pro ilustraci uvádí, že Nejvyšší správní soud pronásledování na kumulativním základě neshledal například u žadatelky, která byla jednou předvolána a jednou zadržena na akci na podporu opozičního hnutí, přičemž nebyla ze strany policie podrobena nátlaku či násilí, zadržení pro ni neznamenal následně žádné další příkoří a nesetkala se ani s žádným násilným jednáním ze strany represivních složek státu (srov. rozsudek ze dne 9. 6. 2021, č. j. 6 Azs 94/2021-32). Požadovaná intenzita pronásledování nebyla Nejvyšším správním soudem shledána ani u žadatele, jehož opakovaně vyslýchala kubánská policie kvůli kritickým projevům vůči vládě (činěným mezi přáteli a v práci a při setkávání s disidenty; stěžovatel však nebyl politickým aktivistou), byl považován za tzv. „nedůvěryhodnou osobu“, neměl přístup k lepším pracovním pozicím a byl omezován ve společenském životě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 Azs 140/2020-44).
23. V nyní posuzovaném případě žalovaný vyšel z toho, že žalobce ve vlasti nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, neboť nikdy reálně nedemonstroval, protože účastníci takových protestů podle něj mizí beze stopy. Žalobce pouze sdělil své protivládní názory okrskovému řediteli policie a poté policejní hlídce, která přišla předvést žalobce, přičemž měla udeřit jeho přítelkyni. Žalobce podle žalovaného nepatřil ani nepatří mezi oponenty kubánského režimu. Své názory projevil jen několikrát vůči příslušníkům kubánské policie, avšak nečelil na základě toho žádnému oficiálnímu obvinění. Žalobce nebyl ve vlasti nikdy stíhán ani odsouzen pro trestný čin. Žalobce sice tvrdil, že jej policie opakovaně předvolávala k výslechu (nejprve tvrdil, že se tak dělo každý týden od poloviny roku 2022, poté upřesnil, že jej předvolali celkem třikrát) a v jednom případě jej měli kubánští policisté zavřít do cely a zbít dřevěným obuškem, žalovaný mu však neuvěřil. Lékařskou zprávu a předvolání k pohovoru na policii, které žalobce předložil na podporu svého azylového příběhu, považoval žalovaný za padělky a nepřihlížel k nim. Na základě rozporů v žalobcových výpovědích ve spojení s „nevěrohodnými“ a

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

„padělanými“ listinami dospěl žalovaný k závěru, že žalobce není věrohodný. Žádost o udělení mezinárodní ochrany považoval za účelovou, neboť ji žalobce podal až těsně před koncem platnosti krátkodobého víza.

24. S ohledem na posuzování věrohodnosti žalobce považuje soud za žádoucí připomenout, že řízení o mezinárodní ochraně je řízením specifickým tím, že je v něm často nutno rozhodovat za situace důkazní nouze, že jde o prospektivní rozhodování (tj. posuzuje se riziko pronásledování či vážné újmy v budoucnu) a tím, že nesprávné rozhodnutí má pro žadatele obzvláště závažné důsledky. Těmto specifikům řízení o mezinárodní ochraně odpovídá i standard a rozložení důkazního břemene, jež jsou vychýleny ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Pokud se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-8; rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).
25. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57 *„není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Ministerstvo vnitra přitom náležitě zjišťuje reálie o zemi původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58). O specifické povaze zásady materiální pravdy v řízení o udělení mezinárodní ochrany, která vyvěrá z pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení, uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, že je na žalovaném, *„aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“* Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89).
26. Městský soud rovněž připomíná, že důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“ se aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy. To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel o azyl, žalovaný musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný nemůže ze svého posuzování vyloučit tvrzené skutečnosti např. pouze proto, že nelze vyloučit jiný průběh událostí než ten předestřený žadatelem či že existuje alternativní vysvětlení pro určité skutečnosti, které je stejně pravděpodobné. Žalovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

lze soudit, že odpovídají skutečnosti. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-9)

27. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, čj. 5 Azs 19/2020-45: *„Závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU. Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu.“*
28. Podle čl. 4 odst. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“):

Uplatňují-li členské státy zásadu, podle které je povinností žadatele, aby žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnil, a nejsou-li jednotlivá prohlášení žadatele doložena písemnými nebo jinými doklady, nevyžadují tato prohlášení důkazy při splnění těchto podmínek:

 - a) *žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil;*
 - b) *žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí;*
 - c) *prohlášení žadatele byla sbledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele;*
 - d) *žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možné době, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil, a dále*
 - e) *byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.*
29. Žalovaný provedl s žalobcem dne 24. 7. 2024 pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dne 9. 12. 2024 pak byl s žalobcem proveden doplňující pohovor, v rámci kterého se žalovaný opětovně dotazoval na důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalobce zopakoval, že *„hlavním problémem je policie, která mě nenechala svobodně žít.“* Žalovaný se následně dotazoval na rozpory s výpovědí, kterou žalobce podal v původním pohovoru k žádosti. Původně žalobce tvrdil, že jej na policii předvolávali každý týden, v doplňujícím pohovoru uváděl, že to bylo 3x za rok. To žalobce vysvětlil tak, že tím chtěl říct, že jej předvolávali často. Žalobce byl poté vyzván k doložení avizovaných předvolání na policii a lékařských zpráv o zranění hlavy, což učinil až po uplynutí obou lhůt, které mu k tomu žalovaný stanovil. Další rozpor se týkal tvrzení žalobce, že se od září 2023 skrýval před policií na nové adrese, kam mu měsíc před odjezdem z Kuby začala chodit předvolání na policii. Přitom v rámci téhož pohovoru původně uváděl, že nebyl uvězněn, protože policie nevěděla, kde se žalobce nachází. Na vysvětlení tohoto rozporu žalobce v doplňujícím pohovoru uvedl, že policie nevěděla o žalobcově nové adrese, kam mu předvolání začala chodit až po jeho příjezdu do ČR, resp. na novou adresu přišel pouze jeden

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dopis, což žalobce ví od babičky, která tam žije. Žalovaný dále poukazoval na další rozpory v žalobcově výpovědi, kdy na jednu stranu žalobce tvrdil, že měl štěstí, že se mu z Kuby podařilo uniknout, na druhou stranu však uváděl, že když se policie dozví, že člověk získá vízum a zamýšlí odcestovat, nechá jej být. To žalobce vysvětloval tak, že policie měla snahu prokázat mu nějakou nezákonnou činnost, ale nikdy v tom neuspěla. Z toho důvodu musela žalobce nechat odjet. Podle žalobcova názoru, kdyby se vrátil do vlasti, zmizí a jeho rodina se nikdy nedozví, co se stalo.

30. Žalovaný na základě shora uvedených nesrovnalostí dospěl k závěru, že žalobcův azylový příběh není v podstatných částech věrohodný, a to i ve spojení s tím, že žalobce předložil podle názoru žalovaného nevěrohodné a padělané listiny (lékařskou zprávu, předvolání na policii).
31. Ačkoliv je pravdou, že žalobcův azylový příběh obsahuje dílčí rozpory, nelze z nich dle názoru soudu usuzovat na nevěrohodnost žalobcova azylového příběhu jako celku. Soud považuje za nutné zdůraznit, že problémy s kubánskou policií a obava z uvěznění představují konzistentní linku žalobcova azylového příběhu, které se drží již od poskytnutí údajů k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti žalobce tvrdil a dokládal závažné skutečnosti, které mohou nasvědčovat tomu, že ve vlasti čelil porušování svých lidských práv, neboť byl vystaven opakovanému předvolávání, vyslýchání, a dokonce násilí ze strany policie.
32. Žalovaný sice dospěl k závěru, že žalobcova výpověď není konzistentní a obsahuje vícero rozporů. Avšak při hodnocení výpovědi jako nevěrohodné je toto pouze prvním krokem z několika. Žalovaný nehodnotil žalobcův azylový příběh ve světle informací o zemi původu, které shromáždil v průběhu správního řízení a nezhodnotil ani to, zda je žalobcem prezentovaný skutkový děj dostatečně konkrétní. To jsou při hodnocení celkové hodnověrnosti žalobce klíčové nedostatky. Závěr o celkové nevěrohodnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpravidla nelze vystavět pouze na skutečnosti, že údaje, které žadatel uvádí, jsou vzájemně rozporuplné, pokud se nejedná o zcela zásadní a na první pohled zjevné rozpory. Žalobce uváděl od počátku obavu z kubánské policie a možného uvěznění. Žalovaný v posuzovaném případě nevyvrátil pravdivost žalobcových tvrzení zjištěním přesných okolností vážících se na ně, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku žalovaného. Je přitom možné, že k událostem v zemi původu mohlo dojít právě tak, jak žalobce popisuje. Taková možnost je přitom s ohledem na zprávy o zemi původu v rozumné míře pravděpodobná.
33. Žalobce neměl povinnost své pronásledování prokazovat jinak než vlastní věrohodnou výpovědí. Přesto žalovanému předložil lékařskou zprávu, z níž se podává, že utrpěl zranění mozku, rána na hlavě mu byla sešita a byla mu předepsána antibiotika. Z toho je patrné, že žalobce utrpěl zranění hlavy, což odpovídá jeho tvrzení, že jej policie při jednom z pohovorů zavřela do cely a zbila dřevěným obuškem. Žalovaný se však tímto tvrzením nezabýval, neboť uzavřel, že se nejedná o „věrohodný důkazní materiál.“ Konkrétně uvedl, že „údajnou lékařskou zprávu nepoužil jako další podklad pro rozhodnutí, neboť ručně psaný a zároveň značně nečitelný dokument s nečitelnými razítky, ke kterému žadatel navíc nesdělil žádné konkrétnější informace, nemůže přijmout jako věrohodný důkazní materiál, natož pak jako oficiální lékařskou zprávu, který by měla potvrzovat poměrně závažné zranění hlavy způsobené mu údajně kubánskou policií.“ Žalobce navíc v přijímacím zařízení neuváděl během pobytu žádné zdravotní potíže. S touto argumentací se soud neztotožnil. Ze samotné skutečnosti, že je lékařská zpráva psaná rukou a je hůře čitelná nelze dle názoru soudu usuzovat na její

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nevěrohodnost. Lékařská zpráva vypovídá o objektivním zdravotním stavu žalobce, je z ní zřejmé, jaký druh zranění a v jaké oblasti těla byl žalobci ošetřen, je opatřena čitelným razítkem. Lékařská zpráva je z roku 2022 a v době, kdy žalobce pobýval v přijímacím středisku byla již přes 2 roky stará, a tudíž nelze argumentovat tím, že žalobce při svém tamním pobytu neuváděl žádné zdravotní problémy. Zpráva nesloužila k doložení aktuálních zdravotních problémů, nýbrž toho, že žalobce v minulosti utrpěl zranění hlavy, které mu – podle jeho tvrzení – způsobila kubánská policie.

34. Pokud se jedná o doložená předvolání na policii, pochybnost o autenticitě těchto dokumentů pojal žalovaný proto, že předvolání *„jsou vyhotovena částečně na počítači a částečně rukou, kdy základní informace stran údajného zahájeného šetření jsou zpracovány na počítači, nicméně v textu jsou vynechané části, kam bylo rukou doplněno jméno výše uvedeného žadatele a adresa místa jeho pobytu, respektive příslušná ulice, a číslo jeho dokladu.“* Následně žalovaný uvedl, že na předvolání je uveden pobyt žalobce v obci Y, což rozhodně nemůže být pravda, neboť žalobce žil vždy pouze v X. Dále žalovaný uvedl, že nesouhlasí rukou vyplněné datum na předvolání, které se neshoduje s předtištěným nápisem „rok revoluce“, což je výročí, které se na Kubě počítá od roku 1959. K tomu soud uvádí, že uvedenou argumentaci nelze považovat za dostatečnou pro závěr, že se v případě uvedených listin jedná o padělky. Ze samotné skutečnosti, že předvolání k výsledku byla učiněna na standardizovaných předtištěných formulářích, do kterých byly rukou doplněny údaje týkající se žalobce, nelze dle názoru soudu dovozovat nepravost této listiny, resp. její padělání. Praxi kubánských orgánů v předvolávání k výsledku uvedeným způsobem a v uvedené podobě vyloučit nelze a žalovaný ji nikterak nezjišťoval a neopatřil si v této souvislosti žádný podklad. Ani samotný rozpor v dataci předvolání ve vztahu k výročí kubánské revoluce dle názoru soudu ještě neprokazuje, že se jedná o padělek, a to s ohledem na jejich předtištěnou formulářovou podobu. Touto otázkou se žalovaný také nezabýval a bez další úvahy uzavřel, že se nutně musí jednat o falešné předvolání. Konečně pak ani skutečnost, že pobyt žalobce je podle předvolání v obci Y, nezakládá důvod pro zpochybnění předložených listin, a to zvláště za situace, kdy Y je městskou částí X. To mimo jiné plyne i ze samotných předvolání, kde je uvedeno *„vystaveno v obci Y, X.“*
35. Soud se s hodnocením shora uvedených listin jako nevěrohodných, resp. padělaných neztotožnil. S ohledem na shora uvedené nebylo dle názoru soudu možno na základě důvodů předestřených žalovaným usuzovat na nevěrohodnost, resp. padělání uvedených listin, nezahrnout je do podkladů pro rozhodnutí a v rámci posouzení tvrzených obav k nim nepřihlédnout a nehodnotit je. Pokud měl žalovaný pochybnosti o věrohodnosti a pravosti doložených listin, měl s nimi žalobce konfrontovat a požadovat jeho vysvětlení. To však neučinil a na základě shora uvedených nepřesvědčivých argumentů dospěl k závěru, že se jedná o listiny nevěrohodné a padělané a ve spojení s hodnocením výpovědi žalobce jako nevěrohodné usuzoval na nevěrohodnost žalobcova azylového příběhu.
36. Ve světle shora citované ustálené judikatury dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žalovaný nedůsledně vyhodnotil v řízení zjištěné skutečnosti. Neposkytl přitom dostatek důvodů pro to, aby tvrzení žalobce tak, jak vyplývají ze spisu, byla dostatečně zpochybněna. Závěry uvedené v napadeném rozhodnutí nebyly učiněny na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a nemají potenciál dostatečně odůvodnit, že tvrzené skutečnosti žalobce nejsou pravdivé.
37. Žalovaný tedy s ohledem na výše uvedené znovu posoudí věrohodnost tvrzení žalobce, a to náležitě podle všech kritérií stanovených zejména v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice a

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dovozených judikaturou, zhodnotí při tom shora uvedené žalobcem předložené listiny a na základě tohoto nového posouzení znovu zhodnotí, zda jsou u žalobce dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný při svém posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany rovněž zohlední skutečnost, že snaha o legalizaci pobytu na území ČR sama o sobě nepostačuje k neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14a zákona o azylu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č.j. 5 Azs 6/2011-49). Žalovaný si za účelem nového posouzení opatří i aktuální informace o politické a bezpečnostní situaci na Kubě.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a výrokem I. tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost. O vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení soud rozhodl podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. bude žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem zdejšího soudu.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl ve věci úspěšný, avšak žádné prokazatelné náklady řízení mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. května 2026

JUDr. Dana Černá v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.